

Vandr Příbram 9. – 11.10.2015

Den 1.

Je pátek a já z práce spěchám rovnou na vlak směr Rakovník. Na Stochově se ke mě přidává další a největší část výpravy ve složení Karča, Trnka, Margotka, Kitty, Róza a Andy (Andrejka). Po přestupech v Rakovníku a Berouně jsme konečně dorazili do Příbrami. Vydali jsme se po žluté turistické značce směr Staré Podlesí, v jehož okolí jsme chtěli nocovat a potkat se i s poslední částí výpravy Peckou a Hladem. To jsme vzhledem k okolnostem, které zrovna nepodporovaly naše snadné nalezení, nechali až na ráno. My jsme si udělali ohýnek, opékali buřtíky a šli jsme spát pod širák. Nechtělo se nám původně stavět přístřechy, ale Trnka s Karčou se chvíli po půlnoci rozhodly, že by mohlo sprchnout a přístřech postavily.

Den 2.

Děcka se ráno probudila se střechou nad hlavou. Což bylo překvapení, které si vyžádalo tolik povyku, že se probudili i dospělí. Uznávám, že v Karči případě, to probouzení bylo na dlouhé lokte. Ale jakmile jsme posnídali a pobalili, vyrazili jsme zpět do Příbrami. Jednak se setkat s Hladem a Peckou, za druhé jsme chtěli navštívit místní hornické muzeum. Po setkání jsme tedy dorazili k dolu Anna, kde nás čekaly dvě části prohlídky. Na první jsme vyfasovali helmy a vyrazili jsme do podzemí, kde jsme se od průvodce dozvěděli spoustu zajímavostí o místní těžbě stříbra. Na druhou část jsme vyrazili bez Hlada s Peckou, protože tam s Dasty jít nemohli. Šli jsme se totiž podívat na permoníky a ty se jen tak neobjeví, kdyby je plašil pes. Vyslechli jsme příběh o tom, jak se má člověk chovat, aby byl s permoníky za dobře a vyrazili jsme vláčkem opět do podzemí. Tam jsme opravdu permoníky uviděli, ukázali nám, jak zacházejí s lidmi, co se neumí rozdělit a chovat. A už jsme vláčkem zase jeli za světlem podzimního dne. Dokoupili jsme pár dobrot a vyrazili jsme směr z Příbrami. Cestou jsme krmili rohlíkem kachny s kapry, až jsme dorazili na velké dětské hřiště, kde jsme dali oběd. Po obědě jsme šli dále se sobotní chvilkou poezie s parodiemi básní od Erbena. Avšak co se nestalo. Místní značení turistických značek se výrazně změnilo a my jsme vylezli z Příbrami jinde, než jsme zamýšleli. Upravili jsme cestovní plán a šli jsme na Svatou horu. A po té přes Příbram na původní směr a plán výpravy. Dorazili jsme do lesů a hledali jsme vhodné místo k přespaní, jelikož se již začalo smrákat. Navečeřeli jsme se, Trnka postavila holkám přístřech, Hlad s Peckou si postavili svůj a já, Karča a Trnka jsme opět nocovali pod širým nebem.

Den 3.

To byl kvapík hned, jak jsme se vzbudili. Rychlá snídaně, rychle pobalit a rychle vyrazit na cestu. Ve tři odpoledne nám jel vlak z Jinců a byl to tam kus cesty. Ale šlo se nám dobře, drželo se slušné tempo. Cestou jsme našli ohradu plnou divočáků, které jsme obšťastnili ořechy a kaštany. Došlo i na nedělní chvilku poezie, tentokrát přímo z Erbenovi Kytice. Proběhla rychlá obnova cukrů v podobě Karčinných bonbónů a šlo se dál. Čas jsme měli výborný, a proto jsme se na slunném místě v klidu naobědvali, než jsme vyrazili dále. Netrvalo dlouho a dorazili jsme do Jinců, tam jsme nasedli na vlak. A opět přes Beroun. Ve vlaku z Berouna učila Rózu paní průvodčí nový cop na Pecce. A cestou z Rakovníka bavil Hlad děcka i většinu vlaku tleskanou. Ale to už jsme na Stochově. Ve vlaku se loučíme s Peckou a nádraží s ostatními a vyrážíme každý ke svému domovu.

S modrou oblohou

Tabi